

[Finansministeren.]

Udvalget kan blive færdigt saa tidligt, at eventuel Lovgivning paa Grundlag af dets Betænkning kan være fuldendt inden 1. April, lader sig naturligvis ikke gøre, og saafremt dette ikke er sket, maa jeg forstaa den ærede Forslagsstiller saadan, at han i saa Fald ønsker den Frist, der her er foreslaaet, forlænget.

Der vilde altsaa kunne ske dette, at Tjenestemandsdømstolen i en Maaned eller maaske to sidder og afsiger Kendelser, der ikke kan fuldbyrdes. Det vilde f. Eks. betyde, at en Tjenestemand, der blev afskediget ved Dom, i Virkeligheden ikke kan betragtes som afskediget, idet Dommen ikke kan fuldbyrdes. Det vilde betyde, at Tjenestemand, der dømmes til Forflyttelse, ikke kan forflyttes indtil videre. Det vilde betyde, at en Tjenestemand, der dømmes til Degradation, ikke kan degraderes indtil videre, og det vilde — hvad der for mig er det mest betænkelige — betyde, at en Tjenestemand, der ved en Kendelse af Dømstolen blev frifundet, ikke dermed kunde siges at være virkelig frifundet, idet heller ikke en Frifindelsesdom vilde kunne fuldføres. Det vilde formentlig sige, at en Tjenestemand, der var frifundet, ikke kunde genindsættes i sit Embede, for det vilde være en Fuldbyrdelse af Dommen. Det vilde med andre Ord skabe en Usikkerhed, som ikke bør herske om en siddende Dømstol.

Der kan sikkert i dette høje Ting opnaas Enighed om, at i en Retsstat bør det være saadan, at naar en Mand er dømt, saa er han dømt, og naar han er frifundet, saa er han frifundet. Derfor bør der ikke om en Dømstols Arbejde herske den Uklarhed, at dens Dømmes Fuldbyrdelse udskydes, i Virkeligheden paa ubestemt Tid. Heraf kan man drage den Slutning, at en Foranstaltning som den foreslaaede ikke bør træffes, medmindre der er stærkt tvingende Grunde derfor.

Og hermed kommer jeg til det specielle i Sagen, Hensynet til den bestemte Tjenestemand, hvis Forhold jeg forstaa har været afgørende for den ærede Forslagsstiller. Maa jeg om dette Forhold sige følgende. Jeg forstaa fuldt vel de Motiver, der har været afgørende for den ærede Forslagsstiller. Hvis han finder, at den Dom, der er afsagt, er urigtig, forstaa jeg fuldt vel, at han ønsker at gribe ind, for at en eventuel Fuldbyrdelse kan blive udskudt, saaledes at Spørgsmaalet eventuelt kan blive taget op. Jeg vil der sige, at der er naturligvis ikke nogen Garanti for, at det Ud-

valg, der er nedsat, vil foreslaa, at der bliver oprettet en Appellinstans. Der er ganske vist i den Instruks, som jeg har givet Udvalget, udtrykkeligt peget paa den Mulighed, at Udvalget er anmodet om at tage det Spørgsmaal op, og jeg skal indrømme, at der kan være en Del, som taler for en saadan Appellinstans, men jeg ved jo, at Spørgsmaalet var fremme i Sommer, da Loven kom, og da blev man her i Rigsdagen enig om ikke at indføre den. Om man nu vil gøre det, kan jeg ikke vide.

Maa jeg dernæst om selve den afsagte Kendelse sige, at jeg vil i og for sig meget nødig her komme ind paa en Behandling af den Kendelse, Tjenestemandsdømstolen har afsagt, jeg synes, det ligger uden for min Kompetence at vurdere Dømstoles Arbejde; men jeg har forstaaet, at den paa-gældende Tjenestemand paastaar, at han har været i en vanskelig Situation, idet det ikke er lykkedes ham at faa den fornødne Autoritet i sit eget Hus, hans Hus er blevet Tilholdssted for Tyskere, saa vidt man kan skønne meget imod hans Ønske. Naar man imidlertid har sagt, at han for saa vidt er dømt for noget, han ikke har gjort, maa jeg dog dertil sige, at det er nødvendigt, at en Præstegaard har en saadan Position i Sognet, at der fra Sognets Beboeres Side er den fornødne Respekt for Præstegaarden og dens Beboere. Jeg har forstaaet Dommen saadan, at samtlige Dommere har været enige om, at dette ikke har været Tilfældet. Der er ganske vist en Dissens, men den dissenterende Dømmer har været enig med de to andre Dommere i, at Præsten ikke kunde fortsætte i sit Embede. En saadan Dom er naturligvis afsagt paa Grundlag af Vidneudsagn o. s. v., og saa forekommer det mig vanskeligt for Rigsdagen, der ikke har det samme nære Kendskab til Forholdene, som Dømstolene har, at gribe ind og sige, at han dog skal blive i sit Embede foreløbig.

Om der rent administrativt kan træffes en Ordning, ved jeg ikke, men af Hensyn til de generelle Konsekvenser, jeg har talt om før, tror jeg, det vil være betænkeligt ved et Lovbud at sætte en Dømstolsafgørelse til Side, da vi dog ikke i Øjeblikket har nogen Ankeinstans og ikke kan vide, om vi faar det.

Under disse Forhold vil jeg finde det heldigt, om Lovforslaget kunde blive taget tilbage, og jeg vil ikke finde det rigtigt at vedtage det.

Forslagsstilleren (Kristen Amby): Jeg er ganske enig med den højtærede Finans-